

מירון בנבנישתי:

„הסקר עושה צחוק מהפלסטינים האותנטיים!”

בימים האחרונים פורסם סקר דעת-קהל, הדן בהלכי הרוח בגדה המערבית וברצועת-עזה, על תמיכתם ברעיון של מדינה פלסטינית וכו'. תוצאות הסקר הפתיעו רבים: את הגורמים הרשמיים בישראל, את תומכי ירדן ואף את תומכי אש"ף (ראה עמוד 7)

מניתי למירון בנבנישתי, מי שחוקר מזה שנים את המצב בגדה המערבית, ומי שטוען כי המצב הוא „בלתי-הפיך”. ביקשתי לברר איתו אם אפשר בכלל לערוך סקר בגדה וברצועה.

בתנאים השוררים בגדה וברצועה, סקר דעת-קהל הוא סתירה פנימית. אין שום פעילות פוליטית באיזורים אלה, והיא אסורה

מכחינת החוק, התושבים בגדה וברצועה נתונים בתוך מאוניה: ישראל, ירדן ואש"ף. כתוצאה מכך הם ככל פעם צריכים לפזל, מאיזה כיוון לפחד יותר. סקר דעת-קהל בשטחים הוא שונה לחלוטין באופיו מאשר בארץ דמוקרטית ופתוחה כמו ישראל, אמריקה או אנגליה.

● במה?

בכל מקום אחר, התשובות ניתנות באופן חופשי ופתוח. בגדה וברצועה הבעיות מסוככות, כאן, אם הם לא אוהבים את ירדן, הפחד שלהם הוא שאולי השואל הוא פרירירני, ואז יעשו להם

השטחים הכבושים

בעיות בגשר. אם ידברו נגד ערפאת, הפחד הוא שאולי המראיין הוא מאנשי אש"ף, ושוב צרות. ואם המראיין הוא ישראלי, פחד מהשילטונות. ואז לשאלות לא מתקבלות תשובות חופשיות.

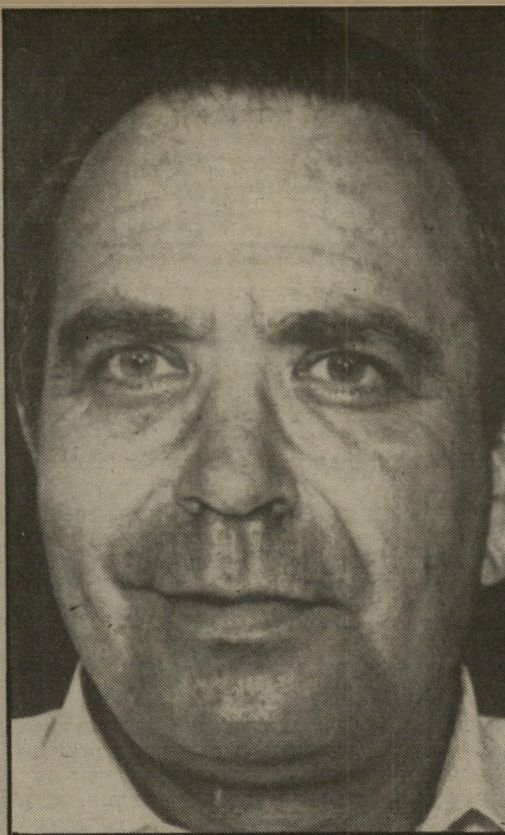
● אם כך, הסקר אינו מהימן?

זה לא ברור כך. דוברים רשמיים, כמו אפריים סנה, ביקשו לבטל את מהימנות הסקר, בטענה שסטודנטים מאוניברסיטת אל-נג'אח ומנהל-הסקר הם אנשי אש"ף. גם דוברים פרירירניים ביטלו אותו. אבל לדעתי אי-אפשר לבטל את הסקר. שכן, אם 19 סטודנטים יכולים להפחיד למעלה מאלף איש מהגדה ומהרצועה, זה מראה שכוחו של אש"ף במאוויה-אימה גדול יותר מכוחה של ירדן. וזה כשל עצמו בעל חשיבות.

● הסקר מייצג את האוכלוסיה?

לא. הוא מייצג את הכיכרות היותר פעילות והיותר רדיקליות, בעלי השכלה על-תיכונית ובעלי מיקצועות חופשיים מיוצגים בסקר פי שלושה כמירגם מאשר כוחם באוכלוסיה. הרוב הרומם לא השתתף, אבל הרוב הרומם הוא באמת דומם בגדה וברצועה, ואינו משתתף בדרך כלל.

הסקר, במובן מסויים, אינו נורמלי שכן הוא נעשה בתנאים לא-נורמליים, כפי ששוררים בגדה וברצועה. הסקר מייצג את העמדות של העילית הפלסטינית, וזו, בדברים מסויים, אפילו יותר רדיקלית מהדוברים הרשמיים של אש"ף. הסקר גם עושה צחוק מהפלסטינים האותנטיים של פרס. (רונית אנטלר)

גידעון פת:

„כשמחליפים שר מבינים כמה הוא עובד באמת!”

את הימים שלפני הרוטאציה מעדיפים שרי ממשלת ישראל לבלות מחוץ לגבולות המדינה. השר גידעון פת, שרהמדע והפיתוח, ממלא בימים אלה את תפקידו של שר-האוצר, משה ניסים. הנמצא באמריקה, ואת תפקידו של שר-התיירות, אברהם שריר, שיצא גם הוא לחוץ-לארץ. אברהם שריר, שרהתיירות-והמישפטנים, התחלק לשניים, את תיק התיירות הפקיד בידי פת, ואת תיק-המישפטנים בידי של השר חיים קורפו.

ביקשתי לברר עם השר פת איך הוא מסתדר עם שלושה מישרדים: אוצר, תיירות ומדע ופיתוח.

במישרד-התיירות אינני מרגיש נטל מיוחד. העניינים שם מתנהלים בצורה שוטפת. המנכ"ל מנהל את המישרד כמו שצריך, ואין שם בעיות בוערות, שלא היו צפויות מראש.

במישרד-האוצר הנטל כבר יותר. השר ניסים העביר אליי לטיפול מצבור רחב של נושאים, כמו מחירים, אחיות, תנאי-שכר בחברות הממשלתיות ונושאי-הדלק.

במישרד האוצר אני מרגיש באמת את הנטל, ושם יש גם בעיות אקוטיות.

● איפה אתה יושב?

אני מחלק את זמני בין שלושת המישרדים. רוב שעות-היום

הממשלה

אני במישרד-האוצר, אך יהיו גם דברים שאטפל בהם מלישכת, במישרד-המדע והפיתוח.

● אתה מומלא היום תפקיד של שלושה שרים. אינך יושב שיש מקום לאחד מישרדים ולצמצם את מכסר שרי הממשלה?

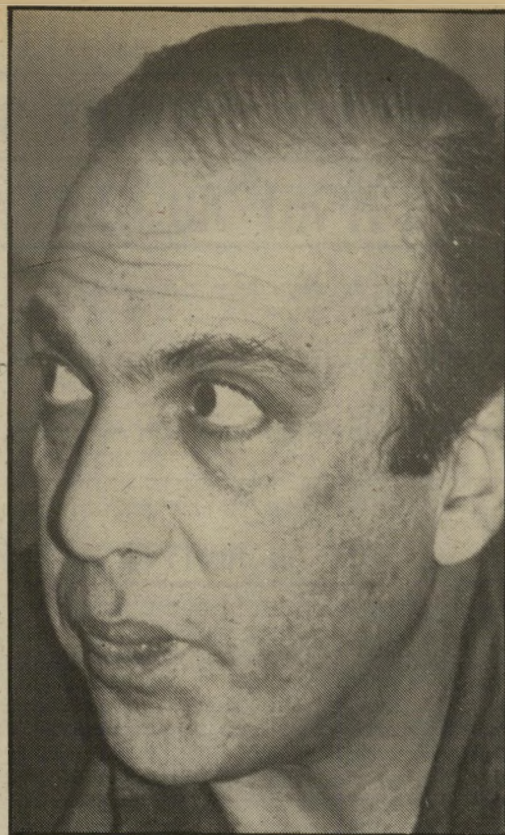
לא. כי כשאתה מחליף שר, אתה מתחיל להבין כמה השר שהחלפת בעצם עובד קשה. תמיד החלפתי את שר-האוצר, ואינני חושב שיש לאחד מישרד זה עם מישרדים אחרים.

● ומה בעניין מישרד התיירות? את הרי כיהנת כשר-התעשייה-המישפחה-והתיירות.

מישרד-התיירות של היום מחייב הרבה תשומת-לב וזמן. הזמנים השתנו. מאז תקופתי, לפני שש שנים, היתה התפתחות בתיירות, תקופתי היתה אחרת. אני לא חושב ששריר מתבטל, ואינני סבור שיש היום מקום לשים סימ-שאלה על פעילות מישרד-התיירות. למישרד הזה יש הרבה פעילות בנציגויות בחוץ-לארץ, ועוד.

● בממלא-מקום שר-האוצר, אתה תגיע להסכם עם האחיות?

אם הדברים יגיעו לכלל בישול, הרי אני אגמור את העניין. אם יהיה צורך, אכנס לעזבי-הקורה. ידועה לי עמדתו הברורה של ניסים, והפעיל בהתאם. (רונית אנטלר)

יוסי בראל:

„המצר' ברחוב לא הזכיר את הפיסגה!”

אז היתה פיסגה. היו שם קצת פוליטיקאים והרבה-הרבה תקשורת. אחד מנציגי-התקשורת הבכירים שהיו באלכסנדר דריה הוא מנהל הטלוויזיה בערבית, יוסף בראל. בראל נולד במצריים, ולא ביקר שם זה חמש שנים. שאלתי אותו על הרגשתו בעת ביקורו הקצרצר בסוף השבוע שם.

לא התרגשתי במיוחד. כפעם הראשונה כשביקרתי בקאהיר, אחרי השלום, כפמלייתו של מנחם בגין, מאוד התרגשתי. גם מהראשונות אחרי הסכמי-השלום וגם בגלל העוכרה שנוגדת בקאהיר.

באלכסנדריה פחות מרשימה מקאהיר. ביקרתי בילדותי כמה פעמים באלכסנדריה. אני זוכר אותה כעיר יפה, בעיקר נקיה, בעלת אופי כואת. אמנם כל דבר שזוכרים מהילדות — נותר בזיכרון יפה מהמציאות.

● ואיך אלכסנדריה כיום?

העיר היא בעיקרה טיילת. בקצה המערבי שלה יש ארמון, שבו

הפיסגה

התארח קצת שימעון פרס, ובקצה המזרחי — ארמון שני, ארמון ענקי. את שני הארמונות זכרתי מילדותי. גם התחנות ביניהם נותרו, עם השמות המקוריים. לעומת זאת, ישנם חלקים שהשתנו ללא-היכר. יש איזור שהיה מאוכלס בוילות של פקידים-ממשלה בכירים. כיום יש שם מיבנים גבוהים, בתי-מלון משגשגים.

● נעדרת ממצריים חמש שנים. איך התקבלת ברחוב המצרי?

קיבלו אותי מאוד יפה. נכון ששמעתי סיפורים על היחס הצונן של המצרים כלפי ישראלים בשנים האחרונות. נראה שזה השתפר. הסתובבתי ברחובות אלכסנדריה. כל מי שפגשתי ידע שאני מישראל, והגיב בחום. דבר נוסף שקלטתי הוא שיש מין חזרה לאהבת-סאדאת. חזרו לרבר עליו ברחוב ולהביע צער עמוק על רציחתו. זה דבר חדש.

● האנשים שפגשתי ברחוב היו מודעים לקיומה של הפיסגה? ייחסו לה חשיבות?

הטלוויזיה המצרית שידרה על הפיסגה בהרחבה בשעות אחר-הצהריים. זאת ההוכחה הכי טובה שהפיסגה סוקרת. זה הרבה יותר מרשים משיירה של מכונות-שרד היוצרות פקקים ברחובות. גם ככה יש שם פקקים ברחובות. התנועה שם פשוט איומה. כשיחות שניהלתי עם מצרים ברחוב, לא הזכירו כלל את הפיסגה. ידעו, כמובן, שאנחנו ישראלים, אבל לא דיברו על סיבת הימצאנו שם. (דפנה ברק)